Brieven aan een koerantier

GENERAAL FRANCISCO DE MIRANDA's naam staat op een eremonument in Parijs. Napoleon zei van hem: "Een Don Quichote is hij zeker, gek is hij niet". Zoals altijd bij de fantastische brievenschrijver Napoleon Bonaparte waren zijn woorden raak. De Miranda viel vanaf Aruba, waar zijn nagelaten schulden door Hartog zijn opgeteld, zijn vaderland Venezuela aan, om er de Kroon te verdrijven. Bijna alle New Yorkse vrijwilligers aan boord van het schip van De Miranda kwamen om het leven. Het reisverslag is van een van de overlevenden van hen, Briggs. Enkele van zijn brieven zijn op Aruba geschreven en de andere aan boord. Zij zijn diep tragisch om te lezen en waard te worden herlezen. De Miranda had zich precies als Quevara misrekend en gedacht dat de Venezolanen zouden opstaan. Hij kreeg geen bijval.

Bij de Noordamerikaanse independencia-strijd lag het hoogtepunt van de Curacaose contrabandehandel in wapenen. Het hijsen van de vlag op Sint Eustatius was daar een kleinigheid bij. Alles ging in groot geheim, nu achterhaald. Hier werd naar zee uitgeklaard, maar de rebellen in Noord-Amerika tekenden de leveranties aan. Ook in de Koninklijke Bibliotheek zijn de gegevens nagegaan. Mijn vriend Melvin Jackson van The Smithonian Institute zei me, dat hij niet kon inzien hoe de rebellen van de Engelsen hadden kunnen winnen zonder de wapens van Curacao.

Toen De Miranda zijn spookachtige poging waagde, woonden er de nodige ex-slaven van ons eiland in Venezuela. Zij kwamen in Venezuela dankzij de politiek van Madrid. Onze handel, al of niet in contrabande, was een doorn in het oog van de Spaanse kroon. De Spaanse ambassadeurs in 's-Gravenhage herhaalden voortdurend hun klachten zonder effect en Madrid nam vroegtijdig het besluit, dat de slaven van Curacao, die de kust van Venezuela bereikten of van Nueva Granada (Colombia) of van Puerto Rico, vrij man waren. Ondanks dat daar zelf slaven waren.

Brada deelde mede, dat alleen al de priester Van den Oever 2000 slaven hielp uit te wijken, precies als eerder een Spaanse priester al had gedaan met naar zijn zeggen 2000 indianen van het eiland Aruba om hen aan de ketters te onttrekken. Arubanen hadden als gids gediend bij de overvallen op het fort van Maracaibo, dat versterkt moest worden. Er werd los en vast gestolen. In tijd van nood echter leert men elkaar vinden. De laatste directeur van de Compagnie, Lauffer, stuurde een Dovale met een brief naar Caracas toen de Engelsen ons eiland bezet melden. Hij vroeg om 1200 troepen om hen te helpen verjagen. De handelsbetrekkingen werden nu officieel. Het zenden van troepen ging niet door. Deze diplomatieke stap was misschien het eerste verzoek om samenwerking na de Tachtigjarige Oorlog. Vele Sefardische handelaren verplaatsten zich daarom naar Coro en werden en bloc door de lokale gouverneur uitgezet ten tijde dat hier het gasthuis begon. Het manifest van protest dat zij schreven, heb ik op verzoek van het

....Schilderij van de Venezolaan Reveron....

Geschiedkundig Instituut van Alfredo Boulton opgestuurd. Caracas maakte de lokale verordening weer ongedaan. Er is nog één plaats die praktisch geheel Curacaos van oorsprong is en in de kustdialecten komt het Papiamentu voor evenals in de aanroep van de schippers over zee.

Koerantier, je ziet: de banden tussen Curacao en Venezuela zijn oud. Was het toeval dat de vleermuis van de tijd mij later de grootste Venezolaanse schilder deed ontdekken? Zoals je weet had ik alle doeken van Révéron gemakkelijk kunnen kopen. Nu zijn ze voor een medicus onbetaalbaar.